

SJ

Sant Jordi a Castellar del Vallès

Sant Jordi

Sant Jordi reviu la plaça Major

El bon temps del matí va permetre gaudir de la diada, però a la tarda la pluja va anticipar el final de la jornada

La Fira de Sant Jordi va instal·lar-se aquest any a la part antiga de la plaça Major. Així es va revifar aquesta part tradicional de la vila, de la mateixa manera que es mantenia viva a Castellà la tradició catalana de la Diada de Sant Jordi. Les roses i els llibres tornaven a ser els protagonistes de la jornada. Al matí, el bon temps acompanyava i permetia gaudir als visitants de la vintena de parades que constitueixen la fira. Sobretot, hi havia estands de llibres i roses naturals, que es complementaven amb d'altres parades informatives, de roses artesanals, de tallers i de productes d'alimentació, entre els

quals es podia trobar xocolata amb pètals de rosa. Per la seva banda, Suport Castellà va muntar una activitat anomenada 'Com vas?' al voltant de la salut mental. Al llarg del matí, l'afluència va ser constant, tot i que l'assistència més intensa de visitants va tenir lloc des de les 11.30 i fins a les 13 hores. "Hi havia molt ambient, hem baixat i hem quedat parats de la gent que hi havia", va afirmar el Pere, un dels visitants. "Hem comprat llibres i hem comprat roses", seguia explicant.

"Realment ha vingut molta gent a la fira, ha sigut molt maco i durant tot el matí la gent ha estat molt animada

i s'ha comprat força llibres", va assegurar Ricard Canturri, de la llibreria Nobel i participant a l'esdeveniment. Les tendències de la diada d'enguany, des de la llibreria Nobel han pogut detectar que "sorprenentment un llibre que ja fa temps que està al mercat com és La noia del tren s'ha continuat venent i un altre que és La filla del capità groc també ha triomfat bastant", va descriure Canturri. De tota manera, "penso que la gent compra una mica de tot" i que "a més a més, hi ha un públic molt important i molt maco, que és l'infantil", opinava el llibreter. Per la seva banda, Carme Mas de la Llibre-

ria Vallès va poder veure que "aquest any no hi ha una novel·la que destaquí sobre les altres" i va observar que "el gènere que es ven molt és el policíac, a la gent li agrada molt". A la seva parada, la Llibreria Vallès va oferir una signatura de llibres per part de Gisela Pou, guardonada recentment amb la Llança de Sant Jordi, i Josefina Llauredó, que van anar rebent visites i signant exemplars.

Pel que fa a les roses, "podem estar prou contents, perquè a mig matí ho havíem venut tot i hem hagut d'anar a buscar més flor", va exclamar la Gemma de Garden Dicoma. Tot i que

les vendes van ser inferiors a l'any passat, les previsions a la baixa dels floristes van superar-se i la jornada va anar millor del que s'esperava. La varietat de roses és cada vegada més gran, amb una bona gamma de colors i, fins i tot, amb barreges i combinacions. La vermella però, "és la que marca tendència i la que es posa a tot arreu", va dir la florista. "És la reina i després hi ha a qui li agrada la groga pel fet de la senyera", completava.

"A Castellà hi ha hagut una gran diada, la llàstima és a la tarda que ha fallat una mica tant el temps com la gent", va expressar Ricard Canturri. La pluja i el

manel

Concert de Festa Major 16

Dissabte 10 de setembre
 Hora: 23 h
 Lloc: pati de l'Institut Puig de la Creu

Compra d'entrades anticipades:
www.tincticket.com/manelcastellarvalles
Més informació:
www.castellarvalles.cat/concertmanel

estima
 CASTELLÀ

Sant Jordi

vent van provocar que les parades haguessin de desmuntar abans d'hora i quedar-se així amb les ganes de veure una tarda amb un bon funcionament com al matí. Per les opinions intercanviades sembla que "tothom està força content", va concloure Canturri.

APLEC DE TRAÇUTS

Dins la Fira de Sant Jordi Colònies i Esplai Xiribec va celebrar el 9è Aplec de Traçuts, una activitat que des d'aquesta entitat sempre han organitzat a la primavera, a l'entorn de la festivitat de Sant Jordi. "La idea és que els nens i nenes siguin capaços de tenir traça en fer manualitats, en tenir idees", va explicar Gener Martí, responsable de l'Esplai Xiribec. Aquest any es va pensar en fer-lo durant la diada de Sant Jordi mitjançant quatre tallers. "El taller estrella era el de roses dolces que s'ha fet a partir de llengües de laminadura", va detallar Mireia Marsol, responsable dels tallers. Després hi havia un drac fet amb got que treia foc, "un taller de titelles de dits amb diferents personatges" i un penjador per la porta "perquè els nens poguessin posar que estaven llegint", va concretar Marsol. Sobretot al matí, molts infants es van interessar per realitzar aquests treballs manuals i artístics.

Trobada de bèsties

A la tarda, la plaça Major també va acollir la segona Trobada de Dracs i Bèsties a Castellar. A partir de les 5, les quatre figures es van exposar al porxo del Casal d'Avis. Es tractava del Moll Fer de Mollet, una bèstia amb forma de peix, el Drac Miserach de Sant Pau d'Ordal, el Boc de Vandellòs, una figura inspirada en una cabra, i l'amfitriona, la Víbria de Castellar. La pluja va fer que la narració de contes prevista a l'exterior hagués de traslladar-se a cobert fins a la Sala de Butxaca de l'ETC. A la nit, els dracs i bèsties van omplir els carrers de fum i foc amb un correfoc circular amb sortida i arribada a la plaça Major anant fins a la plaça Calissó pel carrer Major i pujant pel Passeig.

A les 23h es va fer un fi de festa al carrer Colom on es va instal·lar una barra per a totes les colles participants a la trobada de bèsties.

L'INS Castellar edita un llibre de 26 microrelats escrits pels alumnes

El volum també recull textos escrits per Josep Lluís Badal, Gisela Pou, Antoni Dalmases i Roc Casagran

Aquest matí, s'ha fet entrega del llibre Una mirada als nostres microrelats als alumnes de l'INS Castellar que han dut a terme l'activitat proposada pels professors de català del centre al voltant d'aquest gènere literari. "Una de les activitats de Sant Jordi ha estat la publicació d'un llibre que recull vint-i-sis microrelats dels nostres alumnes de quart d'ESO i de primer i segon de batxillerat", explica Anton Carbonell, professor de literatura catalana de l'INS Castellar.

L'objectiu del llibre és promoure la creativitat literària i l'aprenentatge de la literatura, alhora que "compleix una funció didàctica de formes literàries accessibles

a l'alumnat, que els poden permetre expressar la creativitat, les emocions i el sentit crític", apunta Carbonell.

Alguns dels relats que formen part d'aquest llibre han estat premiats al certamen literari convocat enguany pel setmanari L'Actual. A més, el volum compta també amb uns textos escrits expressament per a la publicació de Josep Lluís Badal, Gisela Pou, Antoni Dalmases i Roc Casagran.

D'altra banda, alguns dels alumnes també han il·lustrat alguns dels relats del llibre presentat aquest dimarts a la biblioteca.

Sant Jordi

PRESENTACIÓ I NARRATIVA ADULTA

Els lletraferits de L'Actual

Palmarès de la tercera edició del concurs de Microrelats L'Actual.

Categoria de poesia

1. *De l'odi*, d'Oscar Rocabert
2. *Sentiments*, de Jesús Gómez García
3. *Recança*, d'Emma Sánchez Santos

Relats Categoria Adult

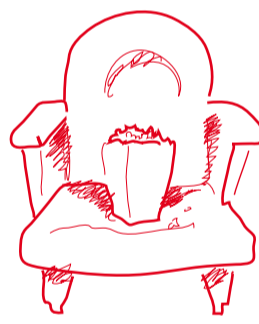
1. *L'abella*, de Jordi Diu Rubio
2. *BRAM!*, de José Luís Porras Duran
3. *Fòssil*, de Marc Timoneda Gracia

Relats Categoria Jove

1. *M'aixeco*, de Carla Martínez Plana
 2. *Brisa de setembre*, de Meritxell Garcia Tantiñá
 3. *Un últim sospir*, de David Cordón Sarabia
- Accèssit:** *Tot esperant un desconegut*, d'Oriol Juliana Masip
- Accèssit:** *Poesia en persona*, de Natàlia Barba Nieto

A continuació podeu llegir les obres guanyadores.

Els 'm'icrorelats i 'p'oemes guanyadors

'1r

L'abella

Primer premi
Autor: Jordi Diu Rubio

Estic estirat a terra i la gespa em fa pessigolles a la cara. Miro el meu llibre de dibuixos. Em fa gràcia el dibuix de l'abella amb totes aquelles lletres al darrere. Ric, m'agrada molt com la mare imita el so de les abelles. Quan torni del seu viatge li demanaré que ho torni a fer.

Aixeco el cap del llibre i veig a tota la família reunida, feia molt que no estàvem tots junts i això em fa tornar a riure. Tothom em mira, estic content.

El pare s'acosta. Va molt elegant vestit de negre. M'aixeca enlaire i m'abraça molt fort, m'agrada quan ho fa. Em porta cap a on és tota la família i tothom ens mira, semblen tristos. Hi ha un forat a terra i porten una caixa marró. Em recorda a la càpsula del temps que sortia en el capítol d'avui d'en Doramon. Potser per això tothom està trist, perquè han posat les seves joguines més valuoses en aquella caixa perquè l'obrin els seus fills d'aquí a uns anys.

Un home vestit de negre, amb un llibre a la mà, comença a parlar. Diu el meu nom, jo no vull que posin cap joguina meua en aquella caixa, m'agraden totes. Posen la caixa a dintre del forat i començo a plorar. La resta de la gent em mira i comença a plorar també. Tothom marxa, només quedem el pare i jo. El pare em xiuxiueja que aquesta nit em farà ell l'abella per a animar-me. No ho fa igual de bé que la mare, però jo ja estic content.

'2n

BRAM!

Segon premi
Autor: José Luís Porras Duran

Entra al cinema a les palpenes, amb els llums ja apagats, un cop abonat el preu reduït de l'entrada. Seu a la seva butaca, la butaca de sempre, i tanca els ulls. La projecció està a punt de començar. Ell, mentrestant, recorda la seva pel·lícula.

L'Àlicia, la seva mare, jau al llit de l'habitació del costat del menjador amb les mans entrelaçades. Els ulls, encara oberts però sense vida, travessen una foscor d'allò més blanca. Arrenglerades galtes avall, li baixen a ell un brogit de llàgrimes. Només fa mitja hora que el seu cunyat l'ha trucat per dir-li que havia nascut la Berta, la néta que la mare ja mai podria veure. El part havia anat molt bé i l'Amanda, tot i cansada, es trobava "perfecta". A ella, de moment, no li diria res d'allò de la mare.

Es dirigia l'hospital conduint com un autòmat. Carrers iavingudes l'engolien i el tornaven a deixar marxar conscients de la seva destresa. La maternitat s'albirava a l'altra banda de la Ronda Oest. Havia de travessar-la i ja només uns minuts el separaven d'abraçar la seva germana. L'accident provocà cues quilomètriques a l'entrada de la ciutat. Setmanes més tard, el plor enganat de la Berta el despertà de setmanes de letània en aquell llit d'hospital. Frisava per veure les seves manetes...

La pel·lícula arriba al final i els títols de crèdit comencen a enfilarse per la pantalla, mentre la sala roman a les fosques. Emocionat encara, s'aixeca de la poltrona amb els ulls vidriosos. Picant amb el bastó alternativament sòcol i butaques, recorre el conegut passadís que el separa de la sortida.

'3r

Fòssil

Tercer premi
Autor: Marc Timoneda Gracia

El fanal grogós clareja l'únic banc de la plaça a mitjanit. La seva exorbitant túnica blanca, sempre tocant a terra però mai bruta, segueix trampejant el pas del temps i destaca, un cop més, en la negra nit. Tota la vida que espera; seu i espera. La seva allargassada, quasi quilomètrica, barba agrisada i ben pentinada balla al ritme del seu respirar tosc i sembla unes cortines que es belluguen. Faig l'esforç d'apropar-m'hi silenciosament per conservar la fragilitat del moment però no puc. Un esbarzer m'estreny a l'alçada del genoll, un pèl més amunt. Ho torno a intentar, i res. S'aixeca. No marxis encara! O com a mínim torna demà... Tot i això, segueix allà, com qui seu al silló de casa amb una copa de vi a una mà i un llibre a l'altra, i no es mou. Unes notes arriben al meu refugi, un cant a la germanor, un últim sospir que demana auxili mentre faig l'últim intent per desarmar l'esbarzer sense resultar ferit. «Desperta Europa!», sento que algú crida just abans que el fanal decaigui i capto un moviment d'un tros de roba quasi albí als meus peus. M'envaeix la sensació que porto tota la vida esperant assegut en aquest banc i que algú m'estigui observant sense poder dir res. No entenc el motiu pel qual vaig vestit amb aquest drapot quasi albí, però noto una molèstia a la cama i desenterro una petita espina amb les meves mans brutes. Just al mig d'aquest mar innocent que porto per vestit hi ha una taca. És sang.

Sant Jordi

NARRATIVA JOVE

'1r

M'aixecoPrimer premi
Carla Martínez Plana

Són les set del matí, m'aixeco, encenc l'aigua calenta de la dutxa i em despullo. Al mirall, no puc evitar veure-hi el meu reflex, el qual miro detingudament, capficant-me en cada indret del meu cos... Ho deixo córrer. Mirant el rellotge de sobre la tauleta de nit m'adono que és massa tard. Em dutxo, m'eixugo el cabell i, tan ràpid com puc, em vesteixo. Em posaria uns pantalons còmodes, però m'haig de posar l'incòmode uniforme "femení" de la cafeteria. Torno a mirar el rellotge, apressadament em dirigeixo al bany i trec l'estoig morat del prestatge. Em maquillo, i no perquè jo vulgui, "m'ho recomana" el meu gerent, és clar...

Agafó les claus i surto corrent de casa. El cafè és a quatre carrers de la Rambla, així que en tinc prou amb cinc minuts per arribar. Esperant al pas de zebra, noto a sobre una ullada penetrant i viciosa que intenta despullar-me amb la mirada. S'apodera de mi un calfred de repulsió, però ho ignoro. En arribar a la feina, el primer que em trobo és el meu company, el qual, en veure l'enuig del meu rostre, em diu: "tens la regla, no?". L'ignoro.

Després d'un llarg dia servint, per fi puc treure'm l'uniforme i marxar cap a casa. Obro la porta del cafè per sortir, però una mà que m'agafa del braç m'ho impedeix. El gerent, d'una estirada suau, em fa entrar al local un altre cop. Ja gairebé és fosc. Li insisteixo que haig de marxar a casa, però no em deixa sortir. Em diu que ha de parlar amb mi, però jo sé perfectament que no es tracta d'això... Són les set del matí, m'aixeco, ploro.

'2n

Brisa de setembreSegon premi
Meritxell Garcia Tantfà

Un bri d'aire suau però segur m'impulsà cap a la major aventura de la meua vida. Els meus germans i jo vam arrencar a volar, titubejant en un principi, però després d'uns instants ja volàvem com si fos el més natural que ens havia succeït mai.

Feia un sol suau, de mitjan setembre, amb una calidesa agonitzant que s'agraïa. L'aire plàcid em mantenia segur, tot i la seva delicada lleugeresa. De sobte, em vaig trobar tot sol flotant enmig del cel. L'ambient s'havia enterbolit, els núvols cobriren el firmament i petites gotetes començaren a rajar sobre meu. El xiuxieig de l'aigua em va dur a un estat d'encantadora placidesa i em vaig deixar portar, vaporós i lleuger, per la brisa de finals d'estiu. Malgrat la pluja i la boira em sentia a gust, ja que els rajos solars projectats a través dels núvols creaven una llum zenital màgica que m'acariciava mentre flotava suaument.

De cop i volta vaig començar a descendir lentament i tranquil·lament, sense que m'importés massa el que hi havia sota la nuvolada. El vent s'enfortí, i el meu trajecte es va començar a veure trasbalsat per una inseguretat creixent, sense pausa, amb veheència. La situació fou insostenible i vaig començar a defallir fins el terra. I, de cop, tot va ser fosc.

Els dies passaven lents i feixucs, però creixia amb avidesa. La xicoia germinava a pas segur, i estava desitjant que un bri d'aire la despulés perquè ells, els seus fills, poguessin volar amb la llibertat amb la qual ho va fer aquell setembre.

PREINSCRIPCIÓ ESCOLES BRESSOL MUNICIPALS

CURS 2016-2017

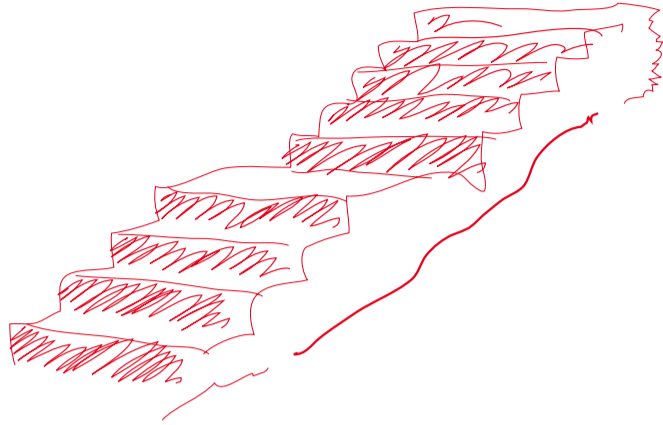
Del 2 al 13 de maig (inclosos)*
De dilluns a divendres, de 9 a 13 h i de
15 a 17 h als centres:

- EBM El Coral – C. Torras, 4
- EBM Colobrers – C. Prat de la Riba, 23

Consulteu el calendari complet del procés de preinscripció i matriculació a les Escoles Bressol Municipals als webs:

<http://queestudiar.gencat.cat/ca/preinscripcio/>
<http://www.castellarvalles.cat>

* Nota: el 9 de maig les escoles bressol roman-
dran tancades per dia de lliure disposició.

Un últim sospir
Tercer premi
David Cordón Sarabia

No volia fer-ho, però sabia que algun dia havia de passar. Va pujar les escales i el va agafar. Només en quedaven trenta. Es va posar mans a la feina. Només vint més i tot hauria acabat. Tot anava molt més ràpid del que a ella li hauria agradat. Quinze. Ni tan sols va poder veure per la finestra com un nen petit havia caigut a terra. Estava fent el més important per a ella en aquell moment. Deu. En aquell instant unes llàgrimes fredes van travessar el seu rostre calent. Si no hagués estat tan concentrada s'hauria recordat de quan era petita i mirava la pluja, deixant reposar el seu front sobre la freda finestra de vidre. Cinc. El que li va semblar uns pocs segons més tard ja havia acabat. Ja no hi havia marxa enrere. El va tancar com si volgués fusionar la tapa i la contraportada. I va fer l'últim sospir que faria amb aquell llibre entre les mans.

Poesia en persona
Accèssit
Natàlia Barba nieto

Va començar a observar-la amb delicadesa. Mai no havia vist una obra d'art més bonica i va quedar realment sorpresa. Els cabells eren impoluts i lluent, curts i arrissats, amb un aspecte despenjat i alhora juvenil. Sense dubtar, va quedar embadalida quan va veure els ulls verds que guardaven tota la màgia de la lluna, quina serenitat! Un somriure tímid i sincer, amb esplendor pròpia, com tota ella. Era realment preciosa. El seu cos tendre feia goig de veure. Jugant a ser lliure. Estava nua. Els pits eren de diferent mida. El ventre se li dibuixava tant dolç com la xocolata. Més avall del melic, el foc encès. Tenia unes cames llargues i femenines, encisadores per elles soles. Avergonyida, va fixar-se en unes petites taques a les cuixes. Perfectes imperfeccions. Va girar-se suaument i va poder descobrir la frase La saviesa és filla de l'experiència, gran reflexió de Da Vinci, gravada al seu bescoll. Suau fortlesa. Pàl·lida d'una puresa ignota era la seva esquena, generosa amb pigues, que descrivia el seu univers interior. El que veia al mirall era, sense dubte, poesia en persona.

Tot esperant un desconegut
Accèssit
Oriol Julià Masip

Era una freda nit d'hivern i tothom restava a casa a prop de la llar de foc amb un bol de caldo calent, amb el qual poder escalfar les mans castigades pel fred. Jo aquella nit m'havia quedat sol a casa com a fet excepcional, ja que els meus pares havien anat a celebrar el seu aniversari de casament. Era tard i el meu nerviosisme provocava un zàping descontrolat. Estava tens, atent a qualsevol soroll i a qualsevol presència que sortís del normal. Esperava l'arribada d'una persona desconeguda, fet que em generava inquietud. A fora començava a ploure i el vent gèlid es filtrava per les finestres mal ajustades del menjador, fent un xiulet esgarriat i estrident. El meu estómac es recargolava amb agressivitat i les meves mans aspres acariciaven amb certa intranquil·litat els recolza braços castigats pel pas temps, testimonis de moltes nits de pel·lícules americanes dolentes. Els meus cinc sentits estaven centrats en tot allò que m'envoltava. Especialment l'oïda, que esperava atenta el soroll del timbre del vestíbul. Tot d'una vaig sentir que un vehicle apagava el motor i que unes passes fermes s'acostaven amb decisió a la porta de casa meua. El meu estómac es va encongir encara més, com un d'aquells contorsionistes de circ que s'han d'encabir dins d'un espai molt reduït. Em vaig aixecar amb rapidesa i prudència alhora. I, un cop davant de la porta, vaig esperar que l'individu desconegut toqués el timbre. Els propers cinc segons van ser els més llargs de la meua vida. Però, finalment, només sentir aquell soroll estrident, vaig obrir la porta amb fermesa. Els meus ulls no podien creure el que estaven veient. Per fi havia arribat la meua pizza!

Sant Jordi

POESIA

'1r

De l'odi
Primer premi
Oscar Rocabert

(Castellar del Vallès, 7/1/2015)

El meu veí de dalt és boig i sembla
que no li faci res que jo li ho sàpiga.
Crida tan fort que entenc les bestieses
que diu als fills, al gos i a la dona.
Com els insulta, els retreu les baixeses
que només ell va fent, de dia en dia,
sense que aturi el seu traguejar i beure,
que sembla que s'hi vulgui quedar. Sembla
que porti la vida més desordenada.
Que no treballa? Que no estima la dona?
I els seus dos fills, que no pensa com fer-los
les personetes que necessiten fer-se?
Al meu veí de dalt ja no li importa
si viu o mor, pel que diu mentre crida.
I, el que és jo, estaria contenta
si un dia s'hi quedés, de fumar i beure
i de cridar tota la nit. I pega
uns cops tan forts a les parets, que sembla
que no li importi res. I no té brides.
I no té vida, perquè l'ha perduda
dins les ampolles de rom i de cervesa
mal digerida en folles nits d'excessos.
I no m'ho sembla, que se'n penedeixi.
El meu veí de dalt és foll, la rata
que surt del cau a mossegar les nenes
i no sap per què ho fa. Sense sentit, passeja
buscant l'infern. I que el trobi, hi tinc pressa.

'2n

Sentiments
<segon premi
Jesús Gómez García

(Kaltenbuch-Alemanya-, 1/3/2016)

Sóc a les terres del Nord
amarat d'una escalfor rogenca
broll de les ànimes en poncella,
de primaveres - oh! arrel que es trenca -
en camps on floreix la rosella.
Els bronzes miolen, rítmics,
en pauses del camí del Sol
i el tendre plor reclama el raig de vida,
blanc i dolç com l'ànima del novell,
absent de la mentida.
Crida l'atenció de qui sorgí,
bocí de la carnseva, deu delerosa,
que el nodreix en cos i esperit,
amb el cant de la seva veu fosa,
amb la saba d'ungenerós pit.
Mentre fora, l'aire s'omple
del fred que cau, esmicolat,
i dibuixa el sole del'ordi infant
en l'àvida mirada del nounat.
... i l'efímera petja del passejant.
Sóc a les terres del Nord,
i d'aquelles sagetes travessat
el galop del meu tors esclata,
del present i en remor del passat
cap a un horitzó escarlata.
..ooOoo..

'3r

Recança
Tercer premi
Emma Sánchez Santos

L'alè de la vergonya,
entre crits, salts i balls
bé que inunda la memòria:
engaudeix, cruel i festiu.
Ataca l'impassible, mentre
afebleix la dignitat. Res;
sempre en surt indemne
del mateix joc condemnat.
És l'amo de les mirades,
sant de les esperances.
Però tant presoner del dubte
com cec de la realitat. Malviu,
i ho perd en sacrifici. Doncs
tota la màgia d'un record
s'inspira en les disfresses
quan renega de l'amor.

23 d'abril de 2016